

MIQUEL PAYERAS

Palma espera la moció de censura

La batllesca de Palma, la socialista Aina Calvo.

PP i UM podrien fer efectiva immediatament una moció de censura contra la batllesca de Palma, Aina Calvo.

Per enèsima vegada, la setmana passada es va revifar la possibilitat que PP i UM pactassin una moció de censura contra el govern municipal de Palma, format per PSOE i Bloc i presidit per la socialista Aina Calvo. Els darrers tres mesos s'ha anunciat unes quantes vegades, però fins ara no havia fructificat. Hi ha moltes reserves dins el PP, però ara sembla que es podria fer la passa definitiva.

Una censura anunciada. És com allò de la crònica d'una mort anunciada, amb antelació de tres mesos. El dia 5 de febrer passat, UM fou expulsada –per part del PSOE i el Bloc– de les majories de govern de Palma, el Consell de Mallorca i el govern balear. D'aleshores ençà, el PP de Palma ha fet mans i mànigues per poder presentar la moció de

censura contra Calvo. El president del PP a la capital, José María Rodríguez, l'ha anunciada diverses vegades, però fins ara no ha pogut vèncer les reserves al seu partit. Aquestes reserves se suscitaven a la direcció del PP balear, on un grup de dirigents tem que una operació com aquesta acabi tenint un efecte bumerang. Segons que confessava a EL TEMPS un d'aquest dirigents, passen pena que les bases, els votants, no entenguin un acord amb un partit que ha estat la *bèstia negra* del PP aquest darrers anys. Els reticents no són només a la direcció balear. També n'hi ha al grup municipal de Palma.

Catalina Cirer, la cap de llista conservadora el 2007, que fou batllesca amb majoria absoluta entre el 2003 i el 2007, és un dels membres del grup municipal que s'ha oposat a la moció. L'animadversió política entre Rodríguez i Cirer

ve de lluny. Just abans de les eleccions del 2003, quan ja era candidata, Cirer va vetar la presència de Rodríguez a la llista electoral. Cal dir que ell havia estat durant els dotze anys de batllia de Joan Fageda (1991-2003) l'home fort de la majoria política a l'ajuntament i qui, de fet, controlava tant el grup municipal com, sobretot, el partit a la capital. Rodríguez havia teixit des de feia anys una xarxa de col·laboradors de base, presents a totes les barriades Palma, que havien estès la influència a tots els àmbits ciutadans. Per exemple, en el món associatiu veïnal, històricament d'esquerres, Rodríguez reeixí a crear-hi noves associacions clarament conservadores, que serviren d'instruments essencials per a activar el vot. Aquesta feina de base incansable és una de les raons importants que expliquen que el PP guanyàs per majoria absoluta a les eleccions municipals a Palma del 1991, 1995 i 1999. Quan Cirer vetà Rodríguez el 2003, el trencament no va tenir conseqüències electorals. El PP hi guanyava novament per majoria absoluta. Però quatre anys després, quan tota

l'estructura de Rodríguez a la capital, ostentament, va deixar de treballar per a Cirer, la batllessa hi perdé la majoria absoluta i s'obriren les portes a l'acord de centre-esquerra entre PSOE, Bloc i UM.

Després del congrés ordinari del PP balear, el juliol del 2008, començà el procés per als congressos insulars i, posteriorment, per als locals. Entre aquests darrers el més important era el de la capital. Rodríguez anuncià que es presentaria a la presidència de la junta territorial de Palma. Tant la direcció balear –aleshores presidida per Rosa Estaràs– com l'espanyola –amb Mariano Rajoy al capdavant– feren mans i mànigues per evitar que es presentàs. El candidat volgut per l'oficialitat era Francesc Fiol. Però Rodríguez no va voler retirar-se. Aleshores la direcció de Madrid, a instàncies del sector oficialista de Palma, va canviar la forma d'elecció: en lloc de ser a través dels districtes –és a dir, indirectament i en diverses jornades–, es va obligar a fer-ho un sol dia i per vot de tots els militants. *A priori* semblava que el canvi afavoria Fiol. Però Rodríguez guanyà clarament, amb més del 60% dels vots.

Després, quan hi hagué el trencament del pacte de centre-esquerra, el dia 5 de febrer proppassat, Rodríguez va veure el cel obert per fer valer el seu poder. Tot d'una s'activà per presentar la moció de censura. Malgrat que el president del partit, José Ramón Bauzá, no n'era gaire partidari, ell continuà endavant. Abans d'acabar el mes de febrer, va anunciar que havia donat ordres de començar una “anàlisi” del govern d'Aina Calvo i que, “segons els resultats”, determinaria si es presentaria la moció o no. Com és bo de pensar, el resultat era cantat. A principi d'abril el “resultat” era que el govern de Calvo era desastrós i que era “imprescindible” de presentar la moció. Mentrestant, Rodríguez havia negociat amb l'agrupació de Palma d'Unió Mallorquina (UM), presidida per la regidora Cristina Cerdó, i l'acord era absolut. El problema era que UM encara tenia pendent el congrés extraordinari, el 17 d'abril. Una vegada superada aquesta fita, els contactes s'intensificaren i la setmana passada es va filtrar als mitjans que l'acord entre les dues agrupacions locals era ple.

El president del PP balear, José Ramón Bauzá.

El president d'UM, Josep Melià, dimarts de la setmana passada, va carregar fort ferm contra Calvo acusant-la de “prepotent”. Oficialment, però, no hi havia cap decisió presa per la direcció de partit. Tanmateix, les paraules de Melià foren el senyal que indicava que la moció aniria endavant. Així ho va entendre tothom. De fet, el president del govern i secretari general del PSOE, Francesc Antich, deia dimecres dia 28 que la moció no es presentaria “per allò que interessa als ciutadans” i que l'actitud política del PSOE “no serà la mateixa”, amb referència a UM.

Reserves. Dimarts i dimecres de la setmana passada tot semblava dat i beneït. De fet, fins i tot algun diari digital anuncià que d'una manera imminent es faria públic l'acord per presentar la moció. Però dimecres a l'horabaixa novament es manifestaren els recels. Cirer continuava oposant-se a la moció. El president del PP, Bauzá, es reuní amb ella i amb el portaveu del grup municipal, Julio Martínez, per mirar d'arribar a un acord. L'endemà, dijous, sovintejaren les reunions internes per mirar d'acordar un candidat o candidata a batlle i per donar via lliure definitiva a la moció de censura.

Mentrestant, a UM no hi havia fissures, oficialment. Perquè, a la pràctica, la moció no havia estat presentada i Melià insistia a dir que es negociaria quan el PP els la presentés. Tot i les

declaracions oficials, a Palma tothom considerava fet que, un cop les direccions de les agrupacions locals d'ambdós partits havien pactat, les cúpules respectives tindrien poc marge per a oposar-s'hi, atesa la potència que cada una té en el si de cada partit. El pacte al qual arribaren les dues agrupacions locals era, a mitjan setmana passada, un esbrossament, un principi d'acord –que en el moment de tancar aquesta edició encara no s'havia fet públic–, pel qual UM no participaria de la gestió del govern municipal i es limitaria a donar el vot a la moció de censura en canvi d'un “acord programàtic” en tot un seguit d'aspectes, amb tota llibertat de vot per a la resta.

El dijous dia 29 a migdia se sabia que continuaven les reunions internes al PP per salvar les recances i no feia cara que es poguessin avortar els desigs del totpoderós president de la junta territorial de Palma, Rodríguez, pels dubtes d'uns quants regidors. De tota manera, essent com és una història tan llarga, amb episodis contradictoris, tan estranya, que s'ha anunciat tantes vegades com no s'ha concretat, caldrà esperar uns quants dies més per a saber si finalment l'aliança de circumstàncies entre PP i UM arriba a desbancar o no el govern municipal de coalició entre el PSOE i el Bloc a Palma.

Miquel Payeras